

„Apukám, a példaképem!”

Debrecen és Berlin között kicsivel több, mint 1000 km a távolság, de mindennek ellenére az internet segítségével létrejöhett az interjú Csiszár Henriettával, aki nemcsak egy egyszerű 22 éves sport manager szakos hallgató, hanem válogatott női labdarúgó is. Korábban szerepelt például, a Ferencvárosban és az MTK-ban, jelenleg pedig, a németországi Berlin-Hertha, FC-Lübars csapat színeiben látható.

■ KISS ANIKÓ, 2016.

Mikor kezdett focizni és miért éppen ezt a sportot választotta?

Már az általános iskola első osztályában is fociztam, bár nyilván akkor még csak az iskolai csapatban, de nem sokkal később, 2004-ben lettem először igazolt játékos Hajdúnánáson. Végig egyértelmű volt számomra, hogy ezt válasszam, hiszen apukám is profi labdarúgó volt, aki a Lokiban játszott. Így a foci pályára már gyermekkoromban ismerős volt, valamint a fiú testvéreim is mind fociznak.

Van olyan célja, amit mindenképpen szeretne elérni a pályafutása alatt?

Természetesen, hiszen célok nélkül nem tudunk igazán küzdeni, így nekem is voltak, vannak és lesznek is céljaim. Eleinte persze csak a játék szeretete miatt kezdtem el focizni, de az évek múlásával mindig volt egy-egy cél, amit szerettem volna magaménak tudni. Először az volt, hogy játszhassek az Nbl-ben, majd a korsz-

tályos válogatottság, s ezután a felnőtt válogatottság. Ha minden jól megy, akkor most nyáron az egyik legnagyobb álmom is valósá válhat, mégpedig a Bundesliga első osztályában való szereplés.

Mi a véleménye a női foci helyzetéről? Elfogadóbb már a társadalom? Hiszen igazából férfias sportként van jelen a köztudatban a football.

A női foci és ezáltal a női futballisták megítélése az elmúlt évekhez képest rengeteget javult mára. A médiában egyre több ezzel kapcsolatos interjú, cikk, műsor jelenik meg, sőt a meccseinket most már a televízió is közvetíti. Egyre nagyobb tér nyílik meg előttünk, s remélem, hogy idővel ez jobb és egyre elfogadottabb lesz Magyarországon is. Persze előítéletek vannak és lesznek is arról, hogy ez egy kizárólagosan férfiaknak való sport.

Nagy élmény lehet és bizonyára tapasztalatnak sem rossz az, hogy kint játszhat Németországban. Gondolt korábban is arra, hogy kipróbálja magát külföldön?

Az igazat megvallva mindig is Németországban akartam játszani, egy erősebb bajnokságban részt venni, valamint testközelből megismerni a német labdarúgást. Ezek voltak az elsődleges céljaim. Egy éve úgy éreztem, hogy végre készen állok arra, hogy megmértessem magam, ezért elküldtem az önéletrajzomat és a videómat több csapatnak is. A jelenlegi csapatomba egy válogatott csapattársam segítségével tudtam bekerülni. Ő "ajánlott" be az edzőnek, s most itt vagyok. Terveim között szerepel, hogy jobban megtanulok németül, hiszen minden lehetőségem adott erre.

A sportkarrier után mivel szeretne foglalkozni majd a jövőben? Gondolt arra, hogy maradv a labdarúgásnál edzőként a pálya szélén izgulná végig a meccseket?

Végig gondolva mindenképpen a sportban szeretnék elhelyezkedni, s leginkább itt tudom magam elképzelni. Ha úgy alakul, akkor megcsinálom az edzői tanfolyamot itt Németországban, de jelenleg jobban érdekel az erőnléti-rehabilitációs edzői vonal. Egyébként pedig, mint sport manager is el tudom magam képzelni a későbbiekben. Idővel minden letisztul majd, addig pedig ott nyújtok maximumot, ahol kell.

Mivel tölti ki mindennapjait? Jut az edzések mellett idő a kapcsolódásra is?

Folyamatosan pörgés van, de igyekszem ügyelni arra, hogy meglegyen az egyensúly. Reggel, felkelés után a lakótársammal nyelviskolába megyünk, ahová már november óta járunk, mert mindenképpen szeretnék jól megtanulni németül. Kora délutánig ott vagyunk, majd az ebéd és a rövid pihenés után jöhet az edzés.

Szabadidőmben szívesen nézek sorozatokat. A kedvenceimet sokadjára is végig tudom nézni. Amint befejezem az utolsó részt, kis szünet után már kezdem is előlről. Ilyen például a Grace klienika és az Így jártam anyáttal. Ezeket már legalább háromszor láttam.

Hogyan tudja összeegyeztetni a sport karriert a tanulással?

A szorgalmi időszakban egyáltalán nem tudok az órákra bejárni, hiszen ilyenkor kint vagyok Berlinben. Félév végén, most például május utolsó hetében utaztam haza, és írtam meg a zh-kat. Vizsgaidőszakban ugyanúgy vizsgázom, mint a többiek. Természetesen nagyon jó dolog az egyéni tanrend és a mentorprogram is. Sokat köszönhetek a tanárainknak, mentoromnak, mert ezek nélkül nem lenne esélyem elvégezni az egyetemem. A mentorom többek között év közben segít a papírügyek elintézésében, mivel 1000 km-es távolságból ezeket én nem tudom elvégezni. Nagy segítségemre van az időpontok egyeztetésében, a határidők betartatásában, s persze segít a tanárokkal való kapcsolattartásban. A mentorom és a tanáraink mellett a legnagyobb segítség az, hogy édesanyám már rutinos a kérelmek kitöltésében, és öcsémnek is akad általában ideje arra, hogy a tanulmányi osztályon az én ügyeimet is elintézzék minden félév elején.

Van példaképe?

Persze hogy van, mégpedig az apukám! Ahogy már említettem, ő is profi labdarúgó volt. Amikor otthon vagyok, mindig elmegyünk együtt focizni, és még így közel az ötvenhez is, fiatalokat megszenyítően mozog, fut és harcol a pályán. Egyszerűen példaértékű az ereje és a kitartása, de nem csak számomra, hanem másoknak is.

Nem rossz, hogy ilyen távol van a családjától?

Az igazat megvallva 14 éves voltam, amikor Pestre költöztem, így 8 éve, hogy "nem élek" otthon. Mindezek ellenére mégis nehezen élem meg a németországi kint tartózkodásomat, hiányoznak az otthoniak. Mindig számolom a napokat, hogy végre mikor tudok hazamenni. Összességében, ami a legjobban hiányzik a családon kívül, az a nyugalom és a csend. De amíg focizom, addig szeretnék tanulni is. Sajnos azt pedig, hogy hazamenjek, még nem tudom elképzelni, de a családom mindenben támogat, éppen ezért nagyon – nagyon sokat köszönhetek nekik.